

PAPP-FÜR JÁNOS

A nulladik napon

Uram, az árvaság a legnagyobb ajándék,
amit adhatsz. Ilyenkor találkozhatunk
és nem csak a félárnyék takarásában.
Előléphetek a fénybe, a kisimult ég sátrát
lebonthatom felállványozott arcom égtájairól,
s olyan közel léphetek hozzád, amilyen közel
csak az ébredés előtt lehetek a felejtés küszöbén.
Uram, az árvaság a legnagyobb ajándék,
amit adhatsz. Csak szólj elalvás előtt,
mielőtt végérvényesen magamra maradnék,
hogy siessek, ne kelljen sokat várnod rám,
hisz neked szörnyű lehet az egyedüllét.

nokturn

a fény bontja sátrát, a legeldugottabb sarokból
is kilép a magára hagyott holttér és a sötét,
innentől kezdve már végképp senkié, arcod
akár egy égve felejtett lámpa, feldereng a függöny
mögötti fémes homályba, alakod éleit próbálom
rajtad felkutatni, aki így tud nézni, az nem lehet
bárki, szemüregedben visszahúzzák gyökerüket
a túlvilág fái, magadhoz öleled az emlékeidből
épült partokat, zsebedből előhúzod a valaha volt
leggyűröttebb arcodat, már végleg elfelejtetted
azt az utolsó apró kis részletet, amiből még
összerakhatnád a fényhez szükséges részeket.